

fra hinanden: Den ydre og den indre Frigørelses Vej. Pauline Worms og Mathilde Fibigers Vej.

Jeg noterede disse Ord af den sidstnævnte: „*Bliver Kvindens Udvikling opfattet i samme overfladiske Forstand som Ordet Frihed i Almindelighed, saa vil det blive en Indvikling i ydre Forhold og Forstyrrelser i Stedet for en Udvikling til Selvstændighed.*“

Disse Ord føler jeg Trang til igen at skrive paa D. K.s Væg, nu hvor den ydre Frigørelses Triumf vækker den vränge Forestilling hos mange, at Kvindesagens Maal i Hovedsagen er naaet.

Kvindesagens Maal er for mig først naaet, naar Kvinderne har naaet at sætte dens selvstændige Kvindepræg paa vort offentlige Livs Love og Institutioner, som nu saa overvejende bærer Præget af Mands Værk. Derfor var det mig saa meget om at gøre, da vi i 1915 omformede D. K.s Program i Overensstemmelse med den Forskydning, der var foregaaet i Kvindens borgerlige Stilling, at faa knyttet til Punkterne om Oplysning og Ligestilling Punktet om Forbedring af Kvinders og Bøns Kaar særlig ad Lovgivningens Vej. Dette sidste Punkt skulde gøre det muligt for D. K. at samle Kvinderne om et Arbejde for at tilføre et helt Omraade af vort Samfundsliv de Værdier, som Kvinder har de bedste Betingelser for at give, men som de under det gamle System var afskaaret fra. Dette Punkt paa D. K.s Program skulde danne Broen fra Nutidens Kvindesag til Fremtidens.

Jeg tror, at skal Verden efter denne Volds- og Trængselstid opleve en Genfødelse til trykke, lykkebringende Kaar, da maa der her hjemme og andre Steder skabes en Autoritet af Kvinder, som kan danne en stadig Modvægt mod den Voldsaaend, som under forskellige Skikkelser er Konsekvensen af Mandsautoritetens Eneherredømme. En saadan Autoritet er i mine Øjne Dansk Kvindesamfund skabt til at være her hjemme.

Man har undertiden hebrejdet mig, at jeg sætter Maalet for langt ud, at jeg digter Kvindesagen, som jeg engang digtede mine Romaner. glemmer at se mig tilbage over Skulderen efter de Kvinder, hvis Sag jeg bilder mig ind at tale. Jeg

vil sige hertil, at de, som har Mod til at gaa foran, maa ogsaa have Mod til at være ensomme, en-somme som Bjergbestigeren, en-somme som Flyveren, Ansigt til Ansigt alene med Idéen. Saa længe man arbejder i det givne Plan, er det ingen Sag, da er Bifaldet let at hente, men der kommer for enhver stor, omskabende Idé et Tidspunkt, hvor den skal op i det nye Plan og give sig Instinktet i Vold. Da gælder det om, at den har sine Flyvere, sine Bjergbestigere, som tør udsætte sig for Ensomheden, tør udsætte sig for en Tid at tabe Forbindelsen med dem i det givne Plan.

Jeg tror, at der snart vil komme en Tid, hvor D. K. vil staa overfor det Valg enten at opløse sig, fordi der i dette Plan ikke er mere at udrette, efter at vor Ligestilling for Loven er gennemført, eller at vove Farten op i et nyt Plan, som det vovede den, da det krævede Kvindens Arbejde i Hjemmet ombyttet med Arbejde ude i Samfundet, og den Gang det ombyggede Arbejdet for Kvinders økonomiske Selvstændighed med Arbejdet for hendes politiske Selvstændighed, og jeg har en Anelse om, at den indre Frigørelse til selvstændig Personlighed, som Mathilde Fibiger drømte om, den ligger i det nye Plan.

Jeg tror, at i flere af os rører der sig allerede Forestillingen om det nye Plan, men derimod anser jeg det ikke for givet, at det bliver Dansk Kvindesamfund, som fører Kvinderne derop. Der tales nu saa meget om, at vi skal blive de mange, men det kunde være, at det Fremtiden krævede af Dansk Kvindesamfund, var Modet til igen at blive de faa. Og det kunde være, at D. K. i det givne Øjeblik manglede dette Mod.

— Jeg skal imidlertid ikke vove mig længere ud. Foreløbig arbejder D. K. i det givne Plan mod de i Programmet givne Maal. Men Vejene til disse Maal er flere. Jeg skal i det følgende tillade mig at tale om Vejene, saaledes som de tegner sig for mig.

G. Lemche.

Dansk Kvindesamfunds Kontor.

Paa Forretningsudvalgets Møde d. 15. Novbr. meddelte Kontorbestyrelsen, Th. Daugaard, at hun fra 1. Januar 1919 har ladet sig engagere til et andet Arbejde og derfor ikke kan fungere videre som D. K.s Forretningsfører.

Fællesstyrelsen.

I en Skrivelse til Fællesstyrelsens Medlemmer af 18. Novbr. har G. Lemche meddelt, at hun paa Grund af Uoverensstemmelse med Fællesstyrelsens Medlemmer med Hensyn til Kontoret og dets Ledelse ønsker at udtræde med det sammé, inden det egentlige Arbejde i Udvalgene begynder.

Redaktionen.

I ovennævnte Skrivelse har G. Lemche endvidere meddelt, at hun og Redaktionssekretæren, Th. Daugaard, ønsker at fratræde deres Stillinger ved Bladet, fra 1. Januar 1919.

Fra det „frie“ Amerika. Kvindevalgretsforlaget i Senatet.

Af et Brev fra en amerikansk Dame skrevet den 25. August:

„The Woman's Party“ ledet af Alice Pane, holder for Tiden Demonstrationer i Parken lige overfor det Hvide Hus i Washington for at henlede Opmærksomheden paa den Langsomhed, hvormed Senatet behandler Ændringsforslaget. Ethvert Lovforslag, godt eller dårligt, kan presses igennem i Kongressen, men dette kommer ikke af Pletten. Kvinder, som demonstrerer, bliver arresteret og senere be-naadet — det vilde være latterligt, hvis det ikke var tragisk.

Washington er som en Ovn om Sommeren. Jeg antager, det var omtrent 200 Grader (Fahrenheit) i Solen, da den første offentlige Demonstration fandt Sted; vi gik barhovede, vi der bar Bannerne. Første Gang arresterede de kun Talere, og dog blev det 48, fordi Bannerbærerne stod op den ene efter den anden og prøvede at tale. Andre Demonstrationer er fulgt efter.“

Forslaget faldt den 26. Sept. med 2 Stemmers Majoritet.

Red.

